

Iată, Mielul lui Dumnezeu!

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

„Iată, Mielul lui Dumnezeu!”

„Iată, Omul” – așa a prezentat Pilat poporului pe Domnul, atunci când inima acestui păgân a fost lovită prin privirea „Omului durerii” suferind pe nedrept. Și inimile noastre au fost mult mai mișcate, când noi – în pasajele de până aici – am urmărit drumul Său spre cruce și L-am privit în suferințele Sale pricinuite de mâna omului.

„De la ceasul al șaselea ...” – Așa și asemănător inițiază primele două evanghelii, clar de recunoscut, o perioadă nouă (Matei 27.45-47; Marcu 15.33-35; Luca 23.44,45a), în care suferința Domnului provocată de mâna omului rămâne total în urma a ceea ce El a suferit din partea lui Dumnezeu, ceea ce El trebuia să sufere, dacă trebuia să aibă loc o „ispășire pentru păcatele noastre”, „și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2.2). Aici, cu privire la aceste ultime ceasuri, credința exclamă împreună cu Ioan Botezătorul un alt „Iată!”:

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29,36).

„Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea. Soarele s-a întunecat” (Luca 23.44,45a)³⁵ De ce cerul și-a acoperit fața? De ce soarele – la mijlocul zilei – și-a pierdut strălucirea? Era un semn exterior pentru faptul că acum tot ce înconjură pe Domnul, cu ceea ce El a avut a face până acum, s-a retras; ceea ce avea loc acum în aceste ultime ore, era o chestiune numai între El și Dumnezeu.

Cum ar fi putut creația să privească adâncimea suferințelor în care S-a coborât Creatorul? I se cuvenea ei o altă haină având în vedere „întunecimile” (Psalm 88.6) care înconjurau sufletul Aceluia care a chemat creația la existență (Evrei 7.2)? Și nouă ni se cuvine ca într-o reținere și teamă sfântă să ne retragem, și în veșnicie nu vom putea pătrunde taina a ceea ce se petrecea aici în sufletul Domnului.

La aceasta se adaugă și faptul că Duhul Sfânt ne relatează puțin despre cele trei ore. Cum ar fi putut El să ne descrie munca sufletului Său sfânt, atunci când El S-a dat ca „jertfă pentru vină”? Cum ar fi putut El să ne facă cunoscut ce însemna atunci când El „Și-a vărsat sufletul în moarte”, când L-a cuprins „frica și judecata”, când El „a fost șters de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8,10,12), când El a fost „întins printre cei morți” (Psalm 88.5) și „adus în țărâna morții” (Psalm 22.15)?

*Vina noastră-ai ispășit-o,
Când de moarte-nconjurat,
Liniștit și în tăcere,
Ai purtat ce-am meritat.*

³⁵ Aceasta era urmarea – bineînțeles -, nu cauza întunericului, care desigur purta un caracter supranatural. O eclipsă de soare este posibilă numai la lună nouă; paștele (în ziua a 14-a Nisan) cădea însă în timpul de lună plină, deoarece lunile iudaice începeau cu luna nouă.

Iată, Mielul lui Dumnezeu!

Este așa cum spune poetul. Și aici „El nu și-a deschis gura” (Isaia 53.7). Nu auzim nici o plângere a Celui care suferea așa de mult, buzele Lui au rămas mute, până când în cele din urmă s-au deschis „pe la ceasul al nouălea” să dea mărturie „cu glas tare” despre ceea ce suferea.

„Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare ...” (Matei 27.46) – Până în momentul acela nu auzim nici un strigăt, nici pe cruce și nici înainte, pe drumul Său de suferințe. Calm și liniștit a mers pe acest drum până când acolo sus pe lemnul blestemului a rostit cuvinte de dragoste și har către ucenicul pe care Îl iubea, către mama Sa și către unul din tâlhari. Aici însă un strigăt cu glas tare – o dovadă, că mai era încă o prăpastie mult mai adâncă a suferinței, în care piciorul Lui a coborât abia acum în ceasul acesta. „Nu este nimic pentru voi, care treceți pe această cale? Priviți și vedeți dacă este vreo durere ca durerea Mea ...” (Plângerile lui Ieremia 1.12). – Acest cuvânt se poate aplica la El în sensul lui cel mai profund, aici, „în ziua mâniei” lui Dumnezeu.

Și acest al patrulea cuvânt de pe cruce (după cum presupunem noi) se deosebește total, în ce privește natura și conținutul lui, de celelalte cuvinte. „Eli, Eli ...!”³⁶ „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu ...” – Când mai înainte am auzit din gura Lui o adresare la Tatăl în felul acesta?

„Te laud, Tată” (Matei 11.25), a strigat El, atunci când lepădarea din partea poporului a devenit ocazia pentru o nouă desfășurare a harului divin. „Tată”, „sfinte Tată”, „neprihănitule Tată” (Ioan 17.1,11,25), așa Îl numește El în rugăciunea Sa. „Tatăl Meu” (Matei 26.39,42), „Ava, Tată” (Marcu 14.36) au venit de pe buzele Lui chiar și în grădina Ghetsimani, atunci când a luat paharul suferințelor din mâna Tatălui. Ce partășie intimă, netulburată nici măcar de cea mai ușoară adiere! Și: „Tată, iartă-i ...” (Luca 23.34), S-a rugat fiind încă pe cruce – o dovadă pe deplin suficientă pentru noi că El nu a fost, așa cum gândesc mulți, purtătorul păcatelor deja înainte de cele trei ore de întuneric. Cine gândește că El a fost purtătorul păcatelor înainte de aceste trei ore de întuneric, acela nu a înțeles ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, și diminuează, cu siguranță fără să vrea, suferințele ispășitoare ale Mântuitorului.

Căci ce schimbare a intervenit, trebuia să intervină, atunci când era vorba de aceste suferințe! „Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, zicând: ... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” - Că El era „părăsit de oameni” (Isaia 53.3), că El a mers permanent, așa zice în crescândă singurătate pe drumul Său pe acest pământ, până când în cele din urmă „toți au găsit o pricină de poticnire” (Matei 26.31) în El și L-au lăsat singur, aceasta nu ne miră. Era din cauza credințioșiei și devotamentului Său față de Dumnezeu în mijlocul unui neam necurat și vrăjmaș față de Dumnezeu. Însă aici era Dumnezeu, Cel care L-a părăsit, pe El, care „n-a făcut păcat” (1 Petru 2.22), da, „n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5.21).

Însă numai pe departe intuim ce a fost pentru Dumnezeu să-Și ascundă fața de Acela care era adevărata jertfă de ardere de tot, care venise să facă voia Lui și pe care a împlinit-o în chip desăvârșit (Evrei 10.9; Psalm 40.9). Nu s-a spus în timpul scurs până atunci, cu privire la

³⁶ Folosirea cuvântului în limba ebraică, care, după câte știm, nu era obișnuită la Domnul, ar putea sprijini gândul că El în durerea trupească și sufletească și-a căutat refugiul în cuvintele psalmistului. Dar cum putea să fie așa! Cum putea David să rostească astfel de cuvinte cu privire la sine însuși? Adevărul este mai degrabă, că în psalmul acesta și în alți psalmi avem o revelație profetică a ceea ce s-a petrecut o mie de ani mai târziu.

Iată, Mielul lui Dumnezeu!

Tatăl și Fiul³⁷, așa cum citim în istorisirea despre jertfirea lui Isaac: „Au mers amândoi împreună înainte”? Desigur acolo, când Avraam a luat pe fiul său, „pe singurul său fiu, pe care-l iubea”, ca să-l jertfească pe muntele Moria, Dumnezeu nu i-a permis: „Avraame! Avraame! ... Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic.” (Geneza 12.6,8-12) Aici însă Dumnezeu nu a intervenit, și nu a venit nici un înger să poruncească încetarea, sau să întărească pe Domnul, ca în noaptea când El era „în luptă grea” (Luca 22.43). Aici Dumnezeu S-a întors de la El, aici El trebuia s-o facă, da, noi citim: - o taină veșnic de nepătruns! – „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței” (Isaia 53.10).

Însă aceasta era tocmai ceea ce pentru Domnul făcea „munca sufletului Lui” să fie nesfârșit de mare, „să se topească ochiul de suferință” – că era „Dumnezeul Său”, Cel care L-a părăsit. „M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întunecimi, în adâncuri. Mâna Ta Mă apasă și Mă năpădești cu toate valurile Tale.” „Spaimete Sale” erau cele care „L-au distrus”, „mânia Lui aprinsă” a trecut peste El (Psalm 88.6-16) – „O mulțime de tauri” și „tauri puternici din Basan” L-au înconjurat; de asemenea și durerile corporale și tratamentul înjositor al acelei „cete de răufăcători” (Psalm 22.12,16).

Toate au fost simțite de El, așa cum am văzut, în adâncul inimii; și totuși, ce erau acestea față de chinul nespus de mare al acestor ceasuri! „Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, tăria Mea, grăbește-Te să-Mi ajuți!” (Psalm 22.19).

Părinții „au strigat” către Dumnezeu, ei „s-au încrezut în El” și „nu rămâneau de rușine” (Psalm 22.4,5); dar strigătul Lui nu a primit nici un răspuns. David a privit în jos de la înălțimea vieții lui și a putut constata: „n-am văzut pe cel drept părăsit” (Psalm 37.25). Însă Domnul a strigat: „Nu Te depărta de Mine, căci se apropie necazul și nimeni nu-Mi vine în ajutor!” (Psalm 22.11) Dumnezeu a stat „departe de mântuirea Sa, de cuvintele geamătului Său” (Psalm 22.1). Ce mișcător! Da, este un eveniment mai presus de puterea de înțelegere, să auzi pe singurul Om drept, care a fost vreodată în lume, să spună la sfârșitul vieții Sale, că El „a fost părăsit de Dumnezeu”.

Nu întrebăm și noi în privința aceasta: De ce? Nu înțelegem noi bine, că El a întrebat așa? „Pentru ce M-ai părăsit?” „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la timp de necaz?” (Psalm 10.1) „Voi zice lui Dumnezeu, Stânca Mea: „Pentru ce M-ai uitat?”” (Psalm 42.9) „Tu ești Dumnezeul tăriei Mele; pentru ce Mă lepezi?” (Psalm 43.2) „Pentru ce, Doamne, lepezi sufletul Meu? Pentru ce Îmi ascunzi fața Ta?” (Psalm 88.14)

Dar nu Îi era cunoscută cauza îngrozitoare a acestei părăsiri? Știm că noi nu trebuie să înțelegem așa întrebarea Sa; căci mai dinainte „Isus știa tot ce avea să vină asupra Lui” (Ioan 18.4). De asemenea și noi cunoaștem cauza aceasta, pentru că Cuvântul Său ne învață despre ea, și de asemenea și poporul Său pământesc, care chiar și aici – ce îngrozitor! – îndrăznește să-L batjocorească (Matei 27.47,49), va recunoaște odată prin gura rămășiței credincioase: „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui ... Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănile Lui suntem vindecați.” (Isaia 53.4,5).

³⁷ Aici trebuie să ne gândim numai la Cel venit în carne; ca Fiu al lui Dumnezeu din veșnicie, Domnul nu a fost niciodată părăsit de Dumnezeu, sau așa cum ar trebui să spunem, de Tatăl Său (Ioan 1.18; 10.30).

Iată, Mielul lui Dumnezeu!

Ce mulți au fost aceia, care în toate timpurile au găsit pace și mântuire în aceste cuvinte! Căci cum altfel ar fi putut ei corespunde cerințelor drepte ale lui Dumnezeu? „Căci – ceea ce n-a putut face Legea, întrucât firea păcătoasă o făcea fără putere” – aceasta a făcut Dumnezeu, prin aceea că El, și anume în propriul Său Fiu, „a condamnat păcatul în firea păcătoasă” (Romani 8.3). Dumnezeu să fie preamărit! „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13) – Aceasta era ceea ce a avut loc în aceste ultime ceasuri, când Dumnezeu, „Dumnezeu-Mântuitorul”, L-a judecat pe El, Garantul și Locțiitorul nostru.

Dacă mai înainte Domnul a suferit din cauza mâinilor omului, acum El suferea sub mâna unui Dumnezeu sfânt și drept. Dacă mai înainte El a suferit din cauza dreptății Sale, acum suferea din cauza vinii noastre și a păcatului nostru. Căci aici, în cele trei ceasuri de întuneric, El a devenit jertfa desăvârșită pentru păcat și pentru vină, un „lucru preasfânt” (Levitic 6.18; 7.1) pentru Dumnezeu – o jertfă pentru păcat, al cărei sânge a fost dus în partea dinăuntru a Locului Preasfânt și este pentru totdeauna acolo înaintea lui Dumnezeu (Levitic 16.15; Evrei 13.11,12). Aici Dumnezeu a pus asupra Lui păcatele noastre, pe El, Cel care „n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1 Petru 2.22,24; Evrei 9.28). Aici El, „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Ce dragoste, care a luat asupra Sa, El Însuși fără păcat, să fie tratat ca păcătos în locul nostru, „ca Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu”, așa cum a spus cineva, „fără vreun vâl, care să fi acoperit păcatul, fără să aibă parte de vreun har, ca să poată suporta păcatul sau să-l acopere!” Cu adevărat, această dragoste era „mai tare decât moartea și gelozia ei neînduplecată ca Șeolul; jarul ei este jar de foc, flăcări ale Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât un profund dispreț” (Cântarea Cântărilor 8.6,7). – „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5,6)

El S-a coborât în abisul, în care păcatul l-a prăbușit pe om, în judecata, care ar fi trebuit să ne lovească veșnic, ca să primească pentru noi „plata păcatului”, moartea. Vedem aici ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu; însă și El, Domnul, desăvârșit de curat, a simțit aceasta (așa cum a simțit mai înainte batjocura și ocară) cu simțăminte desăvârșite: „Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine” (Psalm 42.7; Iona 2.4). Noi înțelegem că, așa cum la începutul drumului Său de suferințe era îngrozit să ia acest pahar, sufletul Lui acum, când a golit complet paharul, „s-a săturat de atâtea rele” (Psalm 88.3).

Ce lucrare de răscumpărare! Ce glorie desăvârșită a lui Dumnezeu! Da: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”